

[Madsen-Mygdal.]

sindige Arbejdstempo, der har været fulgt i alle de forudgaaende Maaneder, er der neppe Mulighed for at faa ret meget gennemført, hvis Rigsdagen da skal afslutte sit Arbejde i den nærmeste Fremtid.

Naturligvis er der vedtaget forskellige Love, men jeg skal ikke forsøge paa en Remse, thi der er nemlig ikke til nogen Remse, hvis man da ikke vil medtage de mange selvfølgelige, politisk betydningsløse Lovforslag, som rent ekspeditions-mæssigt hvert Aar gaar igennem Rigsdagen. Paa de to Omraader, hvortil der knytter sig almindelig politisk Interesse, Forsvarets Ordning og Jordlovgivningen, har Regeringen jo fremsat Forslag, men den har atter i Aar givet blankt op og vist sig ude af Stand til at tilvejebringe Resultater.

Vi har fra mit Partis Side paa begge disse Omraader været i høj Grad forhandlingsvillige. Med Hensyn til vort Lands Neutralitetsværn har vi saavel under Hensyn til de store Mangler, der faktisk er til Stede indenfor Forsvaret af vort Søterritorium, som ogsaa til det meget ønskelige i, om det for en Gangs Skyld kunde lykkes at tilvejebringe en Ordning, bagved hvilken der stod et stort og betydende Flertal i Befolkningen, deltaget i Forhandlingerne med Regeringen med ærlig Villie til at naa frem til en Overenskomst. Det har imidlertid vist sig, at Regeringen endnu — jeg siger udtrykkelig *endnu*, thi jeg haaber, det maa ændre sig — er hildet i saadanne Tvangsforestillinger og udenrigspolitiske Fejlvurderinger af den Verden, der omgiver os, at det ikke har været muligt at naa frem til Enighed heller i denne Samling. Hvorvidt denne Mulighed maatte foreligge i Fremtiden, skal jeg ikke kunne udtale mig om, det beror først og fremmest paa Regeringen.

Vedrørende Jordlovgivningen har vi, skønt vi principielt er Modstandere af, at Fæstevæsenet genindføres i dansk Landbrug, gjort den meget væsentlige Indrømmelse overfor Regeringspartierne, at vi alligevel vil give Plads for det Statsfæste, der paa ubegribelig Maade er blevet Genstand for en næsten religiøs Tilbedelse indenfor Regeringspartierne, naar blot den Betingelse bliver opfyldt, at den jordsøgende Ungdom faar frit Valg mellem Selveje og Statsfæste under lige økonomiske Vilkaar. Men denne selvfølgelige Betingelse har Regeringen og dens to Partier endnu ikke kunnet bekvemme sig til at opfylde. De ønsker stadig at paalægge den af Staten

købte Jord Fæstetvang, de ønsker, at Staten, hver Gang en Mand vælger Fæsteforment, skal tage et direkte Pengetab, men de ønsker det ikke overfor Selvejerne.

Det er ikke lige Vilkaar, og saa længe Regeringspartierne ikke selv har saa megen Tillid til deres egne Ideer, at de tør lade Ungdommen vælge frit og under lige Vilkaar, bliver der ingen Overenskomst paa dette Omraade. Men jeg tror, at de to Regeringspartier i Virkeligheden meget godt ved, at der ude i Befolkningen er et meget stort Flertal, der med stigende Forbavselse ser dette, at den af os opstillede selvfølgelige Betingelse: frit Valg paa lige Vilkaar ikke under nogen Omstændigheder maa opfyldes.

Jeg tror ikke, der ved denne Lejlighed er Grund til at omtale de forskellige andre Lovforslag, der i Øjeblikket hvirvler rundt her i Opløbets Malstrøm. Derimod er der i Aar ligesom forrige Aar Grund til at gøre opmærksom paa det store Svælg, der er mellem Regeringspartiernes Valgagitation for 2 Aar siden og saa den Indsats, som Regeringen i de nu forløbne 2 Aar har øvet.

Selv om jeg ved, at de Herrer i venstre Side af Salen ikke holder af at blive mindet om alt dette, maa de dog vistnok ogsaa være forberedt paa, at Vælgerbefolkningen kan huske, hvad det var, der blev lovet. Der er ingen, der har glemt, at deres Agitation først og fremmest gik ud paa en Fordømmelse af den økonomiske Tilpasning af de offentlige Udgifter, som den forrige Regering havde gennemført i 1927. Ingen Ord var for stærke til Fordømmelse af dette „skændige“ Arbejde; det var Hug mod Menneskelykke, det var Katastrofe for Tusinder af Hjem, det var himmelraabende Uret mod de gamle og syge, og meget andet af samme Tønde. Og det var først og fremmest paa denne Tale, at Stemmerne blev samlet sammen.

Nu da der er gaaet to Aar efter Valget og vi nærmer os Afslutningen af den anden ordinære Rigsdagssamling, forekommer det mig naturligt at spørge de to Regeringspartier: Hvad er ændret i den sociale Lovgivning af 1927, og hvad har Regeringen gjort for at ændre denne Lovgivning? Svaret er jo ligetil, det er nok at henvise til, at Regeringens store og kostbare Reformplaner med Hensyn til den sociale Lovgivning endnu ligger i Folketinget; to Aar efter Valget ligger de i Folketinget, hvor Regeringspartierne har hele Ledelsen, har baade Flertallet og Ansvar.